

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Epistola II. Bonifacii Papae I. Ad Episcopos Galliae. De Maximo Valentinae ciuitatis episcopo variis criminibus accusato, vt in Synodo prouinciae illius causa discutiatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

ÆPISTOLA II.
 BONIFACII PAPÆ I.
 AD EPISCOPOS GALLIÆ.

De Maximo Valentiniæ ciuitatis episcopo variis criminibus accusato, vt in Synodo prouinciæ illius causa discutatur.

Bonifacius episcopus Patroclo, Remigio, Maximo, Hilario, Seuero, Valerio, Iuliano, Castorio, Leontio, Constantino, Ioanni, Montano, Marino, Mauricio, & ceteris episcopis per Gallias & septem prouincias constitutis.

VALENTINÆ nos clerici ciuitatis adierunt, proponentes per libellum crimina, quæ Maximum, teste tota prouincia, asserunt cõmisisse. Delegata toties cognitione, illum constituta semper subterfugisse iudicia, nec confisum conscientia festinasse, vt si esset innocens examinatis omnibus purgaretur. quæ toties Decreta, ex vestrarum quoque chartarum instructione cognouimus. Qui e contrario probauit de se illa quæ dicta sunt, qui ad ea confutanda, cum essent innumera, a decessoribus meis prouinciali delegata cognitione, conuentus etiam dicitur euitasse, & adesse minime voluisse. Et nullus dubitat quod ita iudicium nocens subterfugit, quemadmodum vt absoluat qui est innocens quærit. Sed astuta cauillatio eorum qui versutis agendum credunt esse consiliis, nunquam innocentia nomen accipiet. Confitetur enim de omnibus quisquis se subterfugere iudicium dilationibus putat. Veniet tamen aliquando ille, qui talis perhibetur, in medium, nec proderit illi toties latuisse, toties subterfugisse, quem sui actus & commissa, quocumque fugerit, ea quæ obiiciuntur illi, si vera sunt, crimina persequuntur. Debuerã quidem iam nunc dignam pro eius accusatis in nostro iudicio actibus, qui cognitionem & Decretum iudicium saepe declinando credidit illudendum, ferre sententiam. At ne aliquis præcoquam forsitan iudicaret, & sibi qui absens est, licet sit quæsitus a nobis, reseruatum esse nihil diceret; maluimus intercapedine temporis data differri: cum hæc etiam eius

Iuo p. 5.
cap. 271.

Concil. Tom. 4.

Hhh ij

accusatores asserent, de quorum intentionibus & moribus sit securum, Maximum tanto magis damnanda committere, quanto tardius se constituto iudicio præsentarit. Quem Manichæorum inuolutum caligine, arguunt turpi secta olim, ita ne eum possit abluere, animum sordidasse, in probationem obiectæ rei gesta synodalia proferentes: & commissis inuolutum vndique flagitiis, nullum eum sanitatis habuisse respectum. quem furore suo & insana temeritate ad sæcularium quoque iudicum tribunalia subditum quæstioni, quod in vili quoque persona turpissimum est, obiicerent peruenisse, & homicidii damnandum asserunt, gestis prolatis in medium. Et hunc talem, post tanta taliaque commissa, episcopatus adhuc sibi nomen in suis latibulis vindicare, in propriæ ciuitatis infamiam, nimis doloribus conquerrunt, & sanctum nomen vindicando sibi velle polluere. Ideoque, fratres carissimi, quia audiendus hic præsentare se noluit, ne conuictus forsitan ab accusantibus se clericis, posset digna tandem aliquando præsentatus episcopali iudicio pronuntiationis congrue feriri sententia: (quamquam illi, cum hæc edocta fuerint, quæ potest huius nominis esse iactura, qui pudorem nunquam sacerdotii habuisse perhibetur, & locum suum ne modico quidem tempore custodisse?) dilationem tamen dedimus, & decreuimus vestrum debere intra prouinciam esse iudicium, & congregari Synodum ante diem Kalendarum Nouembrium: vt si adesse voluerit, præsens, si confidit, ad obiecta respondeat: si verò adesse neglexerit, dilationem sententiæ de absentia non lucretur. Nam manifestum est, confiteri eum de crimine, qui indulto & toties delegato iudicio, purgandi se occasione non vtitur. Nihil enim interest, vtrum in præsentis examine omnia quæ dicta sunt comprobentur, cum ipsa quoque pro confessione procurata toties constet absentia. Nos autem per omnes prouincias literas dirigemus, ne excusationem sibi ignorationis obtendat, vt ad prouinciam venire cogatur, & illic se constituto præsentare iudicio. Quidquid autem vestra caritas de hac causa duxerit discernendum, cum ad nos relatum fuerit, nostra, vt condecet, necesse est auctoritate firmetur.

3. quæst. 9.
Decernimus
vestrum.

Data sub die Idus Iunias, Monaxio viro clarissimo consule.

NOTA.

^a *Epistola.*] Hac epistola Bonifacius anno Christi 419. pontificatus sui primo, interpellatus libello accusationis a clericis Valentiniæ ecclesiæ aduersus Maximum episcopum, Manichæorum sectatorem, delegauit causam cognoscendam episcopis septem prouinciarum. Vnde patet accusationes episcoporum ad Romanum pontificem deferri solere. Baronius prædicto anno num. 107.

EPISTOLA III.

BONIFACII PAPÆ I.

AD HILARIUM EPISCOPUM NARBONENSEM.

De Patroclo Arelatenſi, qui episcopum in ecclesia Luteuensi ordinarat, vt nullus contempto metropolitano ordinetur episcopus.

Bonifacius episcopus urbis Romæ Hilario episcopo Narbonensi salutem.

DIFFICILEM quidem fidem querimoniis commodamus, quarum sacerdotes Domini pulsant intentio: maxime cum eos loquuntur quippiam contra patrum statuta tentasse. Sed frequenter has asserit, sicut nunc, multitudo causantium. Ecce enim, vt caritas tua recognoscit ex subditis, Lutubensis ecclesiæ cleri ordo, vel plebis, preces suas & lacrymas ad nos, quantum datur intelligi, magno cum dolore miserunt, dicentes coepiscopum nostrum Patroclum, sua petitione cessante, in locum decedentis episcopi nescio quem in alia prouincia, prætermisso metropolitano, contra patrum regulas ordinasse. Quod nequaquam possumus ferre patienter, quia conuenit nos paternarum sanctionum diligentes esse custodes. Nulli etenim videtur incognita Synodi constitutio Nicænæ, quæ ita præcipit, vt eadem proprie verba ponamus, Per vnâquamque prouinciam ius metropolitanos singulos habere debere, nec cuiquam duas esse subiectas. Quod illi, quia aliter credendum non est, seruandum sancto Spiritu suggerente sibi met censuerunt. Vnde, frater, carissime, si ita res sunt, &

Synodus Nicæna Can. 6.

H h h iij